

Puțin prea rece, Eugenia Bădulescu s-a distanțat de rol, justificând parcă îndepărtarea dintre soții din piesă. Cu un efort vizibil de înnoire, Mircea Anghelescu a căutat să dea nuanțe inedite unui tip vechi, căruia ar trebui să-i mai atenueze pe alocuri demonismul ostentativ. Mai palid reliefați de text, Dorin Moga și Cristina Tacoi au trecut și ei mai discreți prin spectacol.

Foarte sărăcăcios au fost imaginate cele două femei „vampe”, croite de Angela Chiuaru și Natașa Nicolescu cu mijloace din recuzita cea mai clasică de șabloane (subliniată de toaletele lipsite de gust).

Dar, poate mai important decât toate e faptul că spectatorul părăsește teatrul cu un răspuns la titlul piesei : *Este vinovată Corina ?*

ZIZI ȘI... FORMULA EI DE VIAȚĂ

de SIDONIA DRĂGUȘANU

● Teatrul „C. I. Nottara” *

Sînt unii scriitori care au darul caracteristic de a obține acea „captatio benevolentiae”, pe care Cicero o socotea atît de necesară oricărui orator.

Sidonia Drăgușanu este unul din acești talentați scriitori. Ea știe să cîștige imediat atenția spectatorilor, să-i cucerească printr-un subiect de actualitate — aproape decupat dintr-o „cronică” jurnalistică —, prin probleme personale, directe, și prin țesătura dramatică îmbogățită cu imagini multicolore, dînd chiar și accentelor de melodramă dreptul să-și spună răspicat cuvîntul.

Zizi e o tînără (problemele universului sufletesc feminin fiind aria principală a preocupărilor autoarei) la un pas de prăbușirea morală. Victimă a unor influențe nocive, Zizi ajunge un soi de „fată teribilă”, nepăsătoare, ușor cinică, nu atît imorală, cît lipsită de criteriile moralei. Narațiunea dramatică e simplă, ușor de urmărit, cu vădit caracter moralizator. Sub influența colectivului, și mai ales a unui tînăr îndrăgostit, ajutată tocmai și de... stupiditatea agresivă a unor caractere negative, Zizi devine ceea ce de fapt era dintotdeauna : o fată bună.

Sidonia Drăgușanu are o replică vie, spumoasă, presărată cu accente umoristice, o intuiție dramatică certă, declanșînd efecte lirice, alternate cu altele dramatice, neinsistînd asupra nici unuia dintre acestea, deschizîndu-le și închizîndu-le rapid, ca pe niște aripi de evantai. Efectul imagistic e plăcut și piesa, în cea mai mare parte realizată artistic, se urmărește de către public cu interes (autoarea a știut să voaleze cu o ușoară tentă de mister semipolifonist unele momente ale acțiunii) ; partea educativă a piesei are adresă directă și ușor receptibilă.

Autoarea nu a putut ocoli și unele zone ale convenționalului, efectele vădit „moralizatoare”. În primul rînd, e vorba de caracterul personajului principal, Zizi, căreia nu i se conferă o „formulă de viață” atît de nocivă și agresivă pe măsura întregii ofensive purtate împotriva ei, și care e mult mai deșteaptă, mai vioaie, decît prietenele care o „dădăcesc”. Terenul dezbaterilor etice e și el puțin arid, încît Zizi trebuie să dovedească o răbdare tenace, pentru a putea să-l străbată alături de cele două „coloane” grave, dar sărace în argumente, ale eticii : Verona și Marga. Mai puțin realizat e și Radu, îndrăgostitul etern. În sfîrșit, nu putem să nu observăm că, pe alocuri, și structura dramatică a piesei suferă. Dar publicul se amuză din plin, și mai ales cine are de învățat învață, fapt ce pledează pentru utilitatea piesei în repertoriu. Aflată la a treia sa lucrare reprezentată, succesul de public obligă autoarea de a găsi modalități și mai ample și mai complexe de investigație dramatică, de a se depăși în lucrări mai valoroase, create sub semnul exigenței.

Sanda Manu este o regizoare care se amuză odată cu piesele pe care le înscenează, zîmbind odată cu publicul, avînd predilecție pentru o mișcare scenică foarte „allegro vivace”, ceea ce convine cu deosebire piesei. Ea s-a ferit de false investigații psihologice, nu a melodramatizat excesiv. Textul și-a păstrat, ba chiar și-a sporit

* Regia : Sanda Manu. Scenografia : Lidia Radian. Distribuția : Rodica Sanda Tuțianu (Zizi), Lili Nica (Verona), Sanda Băncilă (Marga), Victoria Dobre (Livia), Tony Zaharian (Radu), Petru Popa, George Păunescu (Dan), Lucian Dinu (Mandolinistul), Athena Marcopol (Doamna Georgescu), Al. Clonaru (Teofil Ambrozie), Coca Enescu (Miti), Niculescu-Cadet (Ionel), Dorin Moga (Pictorul), Emil Giuan (Fostul jurist), Tamara Vasilache (Suzana), George Negoescu, Ion Igorov (Fotograful), Nae Constantinescu, Cornel Elefterescu (Administratorul).

In planul întâi : Rodica Sanda Tuțuianu (Zizi) și Tamara Vasilache (Suzana). In planul doi : Tony Zaharian (Radu), Victoria Dobre (Livia), Lili Nica (Verona), Petru Popa (Dan) și Sanda Băncilă (Marga)

culoarea, ritmul, făcînd uneori să treacă neobservată convenționalitatea unor situații. Și în munca cu actorii, Sanda Manu are meritul unor crochiuri desenate sprinten, cu vioiciune, care dau, în ansamblu, o atmosferă plăcută spectacolului. Din păcate, nu a putut totdeauna să evite o anume linie revuistică, mai ales în mișcarea grupurilor, după cum „dădăceala” celor două colege de cameră putea fi privită cu mai mult umor. I-am reproșa și stereotipia unor personaje negativ-comice, încărcate uneori excesiv.

Decorul neutru, semnat de Lidia Radian, nu e rodul unei fantezii prea inspirate (costumele sînt adesea lipsite de gust).

Rodica Sanda Tuțuianu a interpretat-o pe Zizi : ea își afirmă tot mai mult utilitatea în teatru printr-o personalitate scenică ce-și desenează cu încetul conturul.

Protagonista a susținut rolul mai ales prin mișcare și temperament scenic, „jucînd în forță“, ades cu foarte bune rezultate. Am crezut mai puțin în Zizi „cea pătătoasă“, datorită robusteții interpretei, și am fost înclinați să-i înțelegem adevăratul caracter, ceea ce a făcut să ni se pară însă și mai inutilă avalanșa de prelucrări revărsată asupra ei. Tinăra actriță trebuie să-și mai sporească însă expresivitatea jocului printr-o țesătură mai personală, să-și afle o manieră mai proprie și mai pregnantă de individualizare a rolului. Restul distribuției a fost folosit ca un fundal viu pentru tribulațiile eroinei, ca o substanță de contrast. Fără aporturi inovatoare, citeva tipuri se memorează — cele realizate de Athena Marcopol, Niculescu-Cadet, Al. Clonaru (minus supralicitarea efectelor comice), Lucian Dinu. Doi actori tineri apar în roluri diferite de diapazonul lor cotidian: Dorin Moga (schița unui pictor puțin ambiguu, rezolvată cu finețe) și Petru Popa (o reușită mască de june comic, și mai ales o bună știință a rostirii replicii de efect. Atenție însă, în ce privește maniera, la influențele altor tineri comici!).

„Grupul etic“, jucat de Sanda Băncilă, Lili Nica și Tony Zaharian, și-a făcut datoria cu energie, serios, dar cam anost.

Prin ceea ce are viu, sincer, direct, tineresc, piesa Sidoniei Drăgușanu și spectacolul realizat de Sanda Manu prilejuiesc o agreabilă seară de teatru.

Al. Popovici

N-AVEM CENTRU ÎNAINȚAȘ

de NICUȚĂ TĂNASE

● Teatrul Muncitoresc C.F.R. *

Cu o schemă parțial arbitrară de personaje polarizate în jurul unui ax dramatic destul de șubred, Nicuță Tănase alege, în cea de-a doua lucrare a sa destinată scenei, drumul confortabil al minimei rezistențe, pentru a scrie o comedie în care primatul revine situațiilor și replicii și în care preocuparea pentru realizarea unor caractere și a unui conflict susținut este aproape ca totul eludată.

Piesa se prezintă ca o incursiune (e drept, amuzantă) în lumea nu lipsită de atracție a jucătorilor de fotbal, în intenția de a combate cultul vedetei.

Dar cine sînt și mai cu seamă cum apar eroii comediei? Un as al balonului rotund (Paleu), îmbătat de succese (ca și de cantitățile apreciabile de alcool pe care le îngurgitează în exces și îndelung în scenă). Acesta își neglijează munca, trăiește o efemeră și nu prea complicată dramă familială (dialogînd cu portretul soției care l-a părăsit), pentru ca, în cele din urmă, să-și schimbe stilul de viață executînd un spectaculos viraj de 180°. Încetează să mai bea, devine conștient, printr-o iluminare bruscă, că trebuie să îndeplinească activitatea sa de pe stadion cu munca în fabrică și apare pocăit în fața unei menghine, în echipa pe care o conduce cu o mină fermă însăși soția sa, cu care s-a împăcat. În jurul lui, o vitrină de tipuri ce se vor pitorești. Un pasionat suportor (tipul cunoscut al „microbistului“), secundat de o soție cicălitoare. Un puști care visează să devină portarul Naționalei, care îl admiră cu sinceritate pe Paleu, dar care, fără a fi orbit în admirația sa, încearcă să-l reeduce, folosînd în acest scop mijloacele care îi stau la îndemînă. În sfîrșit, doi „racoleuri“ inventivi care-și dispută, folosînd un lanț întreg de șiretlicuri, jucătorul „cu picioare de aur“.

Aceste personaje se mișcă într-o acțiune artificial dezvoltată, care nu este în măsură să îndeplinească intențiile satirice ale autorului.

Transformarea eroului în actual ultim este convențională, greu de acceptat. Actul din mijloc este mai degrabă o digresiune comică autonomă, o șarjă la adresa „microbistilor“. (Pasiunea pentru fotbal, în măsura în care se transformă în manie poate, evident, să constituie, ca orice manie, o sursă de comic. Dar și aici avem de-a face cu un comic de factură anecdotică, fără substanță). Risipa de inventivitate, verva

* Regia: N. Al. Toscani. Scenografia: Teodor Constantinescu. Distribuția: † Ștefan Bănică (Paleu Iulian); Dumitru Furdui (Vedeta blondă); Șt. Mihăilescu-Brăila (Ienică Faptemari); Titu Vedea (Microbistul I); Ion Pogoană (Microbistul II); Mircea Dumitru (Microbistul III); † Tamara Buciuceanu-Botez (Elvira I); Ileana Codarcea (Elvira II); Gh. Dumbrăveanu (Doctorul); Minel Klepper (Antrenorul); Radu Gh. Zaharia (Vinzătorul de ziare); Gavril Tănase (Ceferistul).